

Der er derfor i Øjeblikket mindre Grund til de Ændringsforslag, de ærede Medlemmer have stillet. Imidlertid er det en Sag, som i Fremtiden vil være Genstand for min Opmærksomhed. Viser det sig, at Antallet af Maskinister tiltager, og at Understøttelserne for hver af den Grund blive mindre, vil jeg ogsaa finde det rigtigt, at man efterhaanden forhøjede disse Understøttelser.

Jeg skal nu gøre nogle Bemærkninger om Budgetterne i det hele taget. Jeg skal da sige, at saaledes som Budgetterne ligge for her, kan det ganske vist siges, at der er en Forhøjelse af Militærudgifterne. Det skal heller ikke nægtes, og vil man sige, at Islandsskibet er en absolut militær Bevilling — det er i hvert Fald en militær Bevilling af en særlig Art, det maa man dog indrømme — bliver det en betydelig Forhøjelse af de militære Bevillinger. Maa jeg her gøre et Par Bemærkninger. Forud for 1885 stillede Venstre sig saaledes, at vi skulde have vort Forsvar indrettet paa forsvarlig og sparsommelig Maade. „Sparsommelig og forsvarlig“, det var den korte Mening af alle vore Taler fra den Tid, og tager man Betænkningen fra 1883, hævdes det deri meget stærkt, at Folket er villigt til at bringe de fornødne Ofre for at faa Forsvaret i Orden. Saa kom vi ind i de ulykkelige provisoriske Forhold, og det var Højres store Fejl, at de troede at kunne benytte disse Forhold til at ordne vor Forsvarssag. Det bragte ingen Orden i Forsvarssagen. I Virkeligheden er der ikke noget — saaledes ser jeg paa det — som har skadet denne Sag saa meget som de provisoriske Foranstaltninger, skadet den saa betydeligt, at vi have haft ondt ved nu at faa Orden i Sagerne, idet der rundt om i Landet er sat saa meget ondt Blod og voldt saa mange Misforstaaelser paa Grund af hele denne Færd, som man har set finde Sted fra 1885 og følgende Aar paa en Maade, som har gjort, at man har ondt ved i det hele taget at forsone sig med hele Forsvarssagens Løsning. Det er højst bedrøveligt, at det er Tilfældet, at denne Periode er bleven brugt paa den Maade. Men det er forstaaeligt, at denne Fremgangsmaade har haft disse Virkninger, og at, da vi kom ind i disse provisoriske Tilstande, og da Pengene strømmede saa rigeligt — ubevilgede — som de gjorde til Forsvarsforanstaltningerne, at Venstre saa optraadte derimod Gang efter Gang. Det var natur-

ligt, at Venstre hævdede, at vi maatte nedad med Udgifterne. Intet kunde være naturligere end en saadan Optræden fra Venstres Side. Navnlig i 1889 og først i 90erne, da jeg kom ind paa Rigsdagen, var det vor Bestræbelse stadig at modsætte os disse voksende Udgifter og disse provisoriske Foranstaltninger. Da vi naaede at blive Flertal i 1895, lykkedes det os virkelig at faa Nedgang i Militærudgifterne. Det kan ikke nytte at nægte det, det kunne ogsaa Regnskaberne bevise; der fandt en Nedgang Sted i de militære Udgifter fra 1895—1901. Da Venstre saa kom til at faa et Ministerium dannet, kom i Virkeligheden den Tid, da Venstre maatte knytte Traaden mellem Fortiden forud for 1885 og Nutiden, da man maatte tage Forsvarssagen op til en positiv Løsning. Det var det, vi vilde gøre gennem Forsvarskommissionen, og Nedsættelsen af denne fandt Sted med Tilslutning fra alle Sider her i Salen. Programmet for Forsvarskommissionen var det, at vi skulde have en forsvarlig Ordning og en Ordning, der ogsaa stemmede med vor økonomiske Tilstand. Samtidig er der fra 1901 — det kan ikke nægtes — sket Forhøjelser af Militærudgifterne. Det kan ikke hjælpe at sige, at det er særlige Love. Det er alligevel Forhøjelser. Det kan ikke nytte at lukke Øjnene for det. Men hvad er Grunden til disse Forhøjelser? Først havde vi Kanonerne. Kanonbevillingen var en Bevilling af samme Art som i sin Tid Bevillingen til de ny Geværer, som blev givet midt i Provisorieperioden. Disse kostede 3—4 Millioner allerede den Gang. Siden fortsattes med Bevillingen til dem. Grunden dertil var, som det den Gang meget rigtig blev sagt, at naar vi have en Hær, hvad vi jo maa have, maa den ogsaa have tidssvarende Vaaben. Det samme er Tilfældet med Kanonbevillingen. Jeg har nok set, at nogle Medlemmer have sagt: Den gav vi alene for Ministeriets Skyld. Men saadant noget skal man slet ikke sige. Kanonbevillingen blev ogsaa kun givet, fordi den var nødvendig. Hæren maatte have et tidssvarende Vaaben. De gamle vare forældede, navnlig Vognene. Men bortset fra denne Bevilling have vi Bevillingen til Underofficerernes Lønninger, som alle have stemt for, til Forsøgsforplejningen, som ogsaa alle have stemt for, og de forskellige Arbejderlønninger, som jeg haaber, Tinget ogsaa vil slutte sig til. Hvorfor ere de Forhøjelser komne? Fordi det har været nødvendigt. Arbejdslønnen